

UUDET AJAT, VANHAT VIRHEET UUDESSA MUODOSSA

Jokainen omalaatuinen historian käänne aiheuttaa eräitä muutoksia pikkuporvarillisen horjunnan muodoissa. Tätä horjuntaa on aina proletariaatin lähettyvillä ja se leviää jossain määrin proletariaatin keskuuteen.

Pikkuporvarillinen reformismi, t.s. hyvänsuovilla demokraattisilla ja „sosiali”-demokraattisilla korulauseilla ja hurskailla toivomuksilla naamioitu porvariston palveleminen, ja pikkuporvarillinen kiihkovallankumouksellisuus, joka on sanoissa ankaraa, paisutettua ja rehentelevää, mutta käytännössä pelkkää hajanaisuutta, pirstoutuneisuutta ja päättömyyttä — sellaisia ovat tämän horjunnan kaksi „suuntausta”. Ne ovat kiertämättömiä siihen saakka kunnes perataan kapitalismin syvimät juuret. Niiden muoto on nyt muuttumassa Neuvostovallan talouspolitiikassa tapahtuneen tietyn käänteen johdosta¹.

Menshevistismielisten perussävelenä on: „Bolshevikit ovat kääntyneet takaisin kapitalismiin, se onkin heidän surmansa. Vallankumous on sittenkin porvarillinen, m.m. myös Lokakuun vallankumous! Eläköön demokratia! Eläköön reformismi!”. Sanottakoon tämä aitoon menshevikien tai eserrien tapaan, toisen tai puolenkolmatta Internationalen² hengessä, sisältö on silti aivan sama.

Puolianarkisteilla, kuten Saksan „kom. työväenpuolueella”³ tai entisen työläisoppositiomme⁴ sillä osalla, joka on eronnut tai eroamassa puolueesta, on perussävelenä: „Bolshevikit eivät nyt luota työväenluokkaan!”. Tästä johtuen esitetään ohjelauseita, jotka muistuttavat enemmän tai vähemmän vuoden 1921 kevään „kronstadtalaisia” ohjelauseita⁵.

Reformististen poroporvariien ja kiihkovallankumouksellisten poroporvariien ruikutusten ja pakokauhun vastapainoksi on asetettava mahdollisimman tervejärkinen ja tarkka todellisten luokkavoimien arviointi ja kiistattomat tosiasiat — siinä marxilaisten tehtävä.

Palauttakaa mieleenne vallankumouksemme tärkeimmät vaiheet. Ensimmäinen, niin sanoaksemme puhtaasti poliittinen vaihe kesti lokakuun 25 päivästä tammikuun 5 päivään, Perustavan kokouksen⁶ hajottamiseen asti. Jokusen 10 viikon aikana teimme feodalismien perujen todellisen ja täydellisen hävittämisen hyväksi Venäjällä 100 kertaa enemmän kuin menshevikit ja eserrät *oman* kahdeksankuukautisen (helmikuu—lokakuu 1917) valtakautensa aikana. Menshevikit ja eserrät⁷ sekä ulkomailla kaikki II^{1/2} Internationalen sankarit olivat niihin aikoihin viheliäisiä taantumuksen apureita. Anarkistit joko pysyttelivät neuvottomina syrjässä tai auttoivat meitä. Oliko vallankumous silloin porvarillinen? Tietysti oli — koskapa tehtävämme oli suorittaa loppuun porvarillis-demokraattinen vallankumous ja koska „talonpoikaiston” sisällä ei vielä ollut luokkataistelua. Mutta porvarillisen vallankumouksen *lisäksi* samaan aikaan teimme tavattoman paljon sosialistisen, proletaarisen vallankumouksen *hyväksi*: (1) Panimme työväenluokan voimat laajemmin kuin koskaan ennen liikkeelle käyttämään hyväkseen valtiovaltaa. (2) Annoimme maailman mitassa tuntuvan iskun pikkuporvarillisen demokratian fetišseille, Perustavalle kokoukselle ja sellaisille porvarillisille „vapauksille” kuin pohattojen painovapaudelle. (3) Loimme neuvostotyypin valtion, mikä on jättiläisaskel eteenpäin sitten vuosien 1793 ja 1871.

Toinen vaihe. Brestin rauha⁸. Hillitöntä rauhanvastaista vallankumouksellista sanahelinää — puolittain isänmaallista eserrillä ja menshevikeillä ja „vasemmistolaisista” osalla bolshevikkeja. „Tuho meidät perii, kun teimme sovinnon imperialistien kanssa”, pikkuporvari hoki paniikin vallassa tai vahingoniloisena. Mutta eserrät ja menshevikit hieroivat porvarillisen ryöväyksen osanottajina sovintoa imperialistien kanssa työläisiä vastaan. Me teimme „sovinnon” ja luovutimme ryövärille osan omaisuudestamme pelastaaksemme työläisten vallan ja voidaksemme antaa ryövärille entistä voimakkaampia iskuja. Saimme silloin kuulla kylliksemme korupuheita, ettemme muka

„luota työväenluokan voimiin”, mutta emme antaneet pettää sanahelinällä itseämme.

Kolmas vaihe. Vuosien 1918—1920 kansalaissota alkaen tshekkoslovakeista⁹ ja „Perustavan kokouksen kannattajista” aina Wrangeliin asti. Sodan alussa meillä ei ollut Punaista Armeijaamme. Tämä armeija on nykyäänkin mitättömän pieni minkä tahansa ententevallan armeijan rinnalla, kun verrataan aineellisia voimia. Mutta sittenkin voitimme taistelussa maailmanmahtavaa Ententeä vastaan. Talonpoikien ja työläisten liitto on maailmanhistoriallisena saavutuksena kohotettu proletaarisen valtiovalan johdolla ennen näkemättömän korkealle. Menshevikit ja eserrät auttoivat monarkiaa, niin avoimesti (ministerit, organisaattorit, saarnaajat) kuin salaakin (Tshernovien ja Martovien asenne oli „hienoin” ja katalin kun he olivat pesevinään kätensä, mutta käyttivät itse asiassa kynäänsä meitä vastaan). Myös anarkistit poukkoilivat avuttomina puolelta toiselle: osa auttoi meitä, osa jarrutti työtämme sotilaskuria vastaan tähdätyllä metelillään tai skeptillisyydellään.

Neljäs vaihe. Ententen on pakko lopettaa (pitkäksikö aikaa?) interventio ja saarto. Ennen kuulumattoman hävityksen valtaan saatettu maa alkaa töin tuskin elpyä huomaten vasta nyt hävityksen koko laajuuden, kokien mitä tuskallisimpia kärsimyksiä, katoja, nälkää, kulkutauteja ja kärsien teollisuustuotannon pysähtymisestä.

Olemme saavuttaneet maailmanhistoriallisessa taistelussamme korkeimman ja samalla myös vaikeimman asteen. Tällä hetkellä ja tänä ajanjaksona vihollinen ei ole sama kuin eilen. Vihollisena eivät ole tilanherrojen komentamat ja kaikkien menshevikkien ja eserrien, koko maailman porvariston tukemat valkokaartilaislaumat. Vihollisena on pientalonpoikaisen maan talouselämän harmaus, maan, jonka suurteollisuus on hävitetty. Vihollisena on pikkuporvarillinen miljöö, joka ympäröi meitä kuin ilma ja vaikuttaa hyvin voimakkaasti proletariaatin riveihin. Proletariaatti vuorostaan on deklassoitunut, t.s. suistunut luokkaraiteiltaan. Tehtaat seisovat, proletariaatti on heikentynyt, se on hajanaista ja väsynyttä. Mutta valtion sisäistä pikkuporvarillista miljöötä tukee koko maailman porvaristo, jolla on yhä vielä mahtiasema maailmassa.

Onko sitten ihme, jos pelkokin alkaa vaivata? Etenkin sellaisia sankareita kuin ovat menshevikit ja eserrät, kuin ovat II¹/₂ Internationalen ritarit, avuttomat anarkistit ja „vasemmistolaisten” korulauseiden harrastelijat. „Bolshevikit kääntyvät takaisin kapitalismiin, bolshevikkien loppu on tullut, heidänkään vallankumouksensa ei ole ylittänyt porvarillisen vallankumouksen puitteita”. Tällaisia huutoja saamme kuulla riittämiin.

Mutta olemme niihin jo tottuneet.

Emme väheksy vaaraa. Katsomme sitä suoraan silmiin. Sanomme työläisille ja talonpojille: vaara on suuri — siksi enemmän yhtenäisyyttä, määrätietoisuutta ja kylmäverisyyttä, heittäkää halveksuen riveistänne menshevistis- ja eserräläismieliset, paniikin valtaan joutuneet ja kirkujat.

Vaara on suuri. Vihollinen on meitä paljon voimakkaampi taloudellisesti samoin kuin se eilen oli meitä paljon voimakkaampi sotilaallisesti. Tiedämme sen ja tieto on voimaa. Olemme tehneet jo niin tavattoman paljon Venäjän puhdistamiseksi feodalismista, työläisten ja talonpoikien kaikkien voimien liikkeellepanemiseksi, imperialisminvastaisen yleismaailmallisen taistelun samoin kuin II ja II¹/₂ Internationalen vehkeilyistä ja halpamaisuuksista vapautetun kansainvälisen proletaarisen liikkeen järjestämiseksi, etteivät paniikkia herättävät huudot meihin vaikuta. Olemme osoittaneet selvästi, aivan riittävästi, että vallankumouksellinen toimintamme ei ollut turhaa, olemme todistaneet teoillamme koko maailmalle, mihin proletariinin vallankumouksellisuus pystyy erotukseksi menshevikkien ja eserrien „demokratiasta” ja korupuheilla verhotusta pelkurimaisesta reformismista.

Ken pelkää häviötä suurtaistelun edellä, hän voi nimittää itseään sosialistiksi vain pitämällä pilkkanaan työläisiä.

Juuri siksi, ettemme pelkää katsoa vaaraa silmiin, saattamme käyttää paremmin voimamme taisteluun, punnita mahdollisuutemme selväjärkisemmin, varovaisemmin ja harkitummin, tehdä kaikenlaisia myönnytyksiä, jotka vahvistavat meitä ja hajottavat vihollisemme voimia (kuten vihoviimeinen hölmökin on nyt voinut nähdä, „Brestin rauha” oli myönnytys, joka vahvisti meitä ja hajotti kansainvälisen imperialismin voimia).

Menshevikit kirkuvat, että elintarvikevero, vapaakauppa, toimilupien myöntäminen ja valtiokapitalismin salliminen

merkitsevät kommunismin vararikkoa. Näihin menshevikkeihin on ulkomailla yhtynyt lisäksi kommunisti Levi; tätä Leviä piti puolustaa niin kauan, kuin hänen tekemänsä virheet voitiin selittää reagoinniksi moniin virheisiin, joita Saksan „vasemmisto”-kommunistit olivat tehneet varsinkin vuoden 1921 maaliskuussa ¹⁰; tätä Leviä ei voida puolustaa nyt, kun hän luisuu menshevismiin kautta linjan sen sijaan, että tunnustaisi olevansa väärässä.

Menshevikki-kirkujille huomautamme yksinkertaisesti vaikkapa siitä, että jo vuoden 1918 keväällä kommunistit julistivat ja kannattivat sellaista ajatusta, että oli tehtävä blokki, liittouduttava valtiokapitalismin kanssa pikkuporvarillista miljöötä vastaan. Jo kolme vuotta sitten! Bolshevikkien voiton ensimmäisinä kuukausina! Selväjärkisyttä bolshevikeilla oli jo silloin. Eikä sittemmin kukaan ole voinut kiistää olemassa olevien voimien selväjärkisen arviointimme oikeellisuutta.

Menshevismiin luisunut Levi neuvoo bolshevikkeja (joille hän „ennustaa” kapitalismin voittoa niin kuin kaikki poroporvarit, demokraatit, sosialidemokraatit y.m. ennustelivat meidän joutuvan perikatoon, jos hajotamme Perustavan kokouksen!) pyytämään apua *koko* työväenluokalta! Nähkääs tähän asti heitä on auttanut vain *osa työväenluokasta!*

Tässä Levi yhtyy merkittävällä tavalla niihin puolianarkisteihin ja kirkujiin sekä osittain myös eräisiin entisen „työläisopposition” jäseniin, jotka pauhaavat mielellään sellaisesta aiheesta, että bolshevikit „eivät enää luota työväenluokan voimiin”. Sekä menshevikit että anarkistimieliiset tekevät tästä „työväenluokan voimat” käsitteestä fetišsin pystymättä syventymään sen todelliseen, konkreettiseen sisältöön. Tuon sisällön tutkimisen ja erittelyn he vaihtavat deklamointiin.

II^{1/2} Internationalen herrat, jotka mielellään sanovat itseään vallankumouksellisiksi, ovat itse asiassa kaikissa vakavissa tilanteissa vastavallankumouksellisia, sillä he pelkäävät vanhan valtiokoneiston väkivaltaista murskaamista eivätkä luota työväenluokan voimiin. Kun olemme sanoneet näin eserristä ja kumpp., se ei ole ollut korupuhetta. Jokainen tietää, että Lokakuun vallankumous nosti todella esiin uusia voimia, uuden luokan, että proletariaatin parhaat edustajat hallitsevat nyt Venäjää, ovat luoneet

armeijan, johtaneet sitä, luoneet paikallishallinnon j.n.e., johtavat teollisuutta y.m. Jos kohta tässä johtotyössä ilmenee virkavaltaisuuden vikaa, emme salaa tuota pahaa, vaan paljastamme sen, taistelemme sitä vastaan. Se joka taistelllessaan uuden järjestelmän epäkohtia vastaan unohtaa tämän järjestelmän olemuksen, unohtaa, että työväenluokka on luonut neuvostotyyppisen valtion ja johtaa sitä, hän ei yksinkertaisesti pysty ajattelemaan ja syyttää sanoja tuuleen.

Mutta „työväenluokan voimat” eivät ole rajattomat. Kun työväenluokasta virtaa nyt vähän, toisinaan hyvinkin vähän vereksiä voimia, kun kaikista „puolueettomien esinostamista” koskevista dekreeteistä ja kehotuksista, agitaatiosta, kaikista määräyksistä huolimatta voimia kuitenkin virtaa vähän, niin olisi tyhjää sanahelinää, jos tällöin aiottaisiin selviytyä puheilla „epäluottamuksesta työväenluokan voimiin”.

Ilman tiettyä „hengähdystaukoa” ei noita vereksiä voimia tule; ne voivat kasvaa vain vähitellen, vain jälleenrakennetun suurteollisuuden perustalla (s.o. täsmällisemmin ja konkreettisemmin sanoen, sähköistämisen perustalla) *eikä mitenkään muuten*.

Mitä suurimpien, maailmassa ennen näkemättömien ponnistusten jälkeen työväenluokka, rappiotilaan saatetun pientalonpoikaisen maan työväenluokka, joka on kärsinyt suuria menetyksiä deklassoitumisen vuoksi, tarvitsee väliajan, jotta uudet voimat voisivat varttua, lujittua, jotta vanhat ja kuluneet voimat voisivat palauttaa kuntonsa. Sellaisen sotilas- ja valtiokoneiston luominen, joka pystyi voitokkaasti kestäämään vuosien 1917—1921 koettelemukset, on suurtyö, joka vaati, vei, ammensi tyhjiin reaaliset (eikä kirkujien korupuheissa esiintyvät) „työväenluokan voimat”. Pitää käsittää tämä ja ottaa huomioon välttämättömyyden pakko, oikeamminkin työväenluokan *uusien* voimien lisäkasvun väistämätön *hidastuminen*.

Kun menshevikit huutavat bolshevikkien „bonapartismista” (bolshevikit muka nojaavat sotaväkeen ja valtiokoneistoon vastoin „demokratian” tahtoa), niin tämä kuvaa mainiosti porvariston taktiikkaa, ja Miljukov on oikeassa tukiessaan sitä, tukiessaan „kronstadtilaisia” (vuoden 1921 kevään) ohjauseita. Porvaristo on oikeassa laskiessaan, että *todelliset* „työväenluokan voimat” muodostuvat

nykyään tämän luokan voimakkaasta etujoukosta (Venäjän kommunistisesta puolueesta, joka ei ole yhtäkkiä, vaan 25 vuoden aikana hankkinut toiminnallaan itselleen ainoan vallankumouksellisen luokan „etujoukon” merkityksen, arvon ja voiman) ynnä aineksista, joita deklassoituminen on heikentänyt eniten ja jotka ovat eniten taipuvaisia menševistiseen ja anarkistiseen hoiperteluun.

Käyttämällä kilpenä ohjelauseetta „enemmän luottamusta työväenluokan voimiin” voimistetaan nyt *itse asiassa* menshevikkien ja anarkistien vaikutusta: Kronstadt todisti ja osoitti sen täysin havainnollisesti keväällä 1921. Jokaisen tietoisien työläisten pitää paljastaa ja ajaa pois ne, jotka huutavat, että me „emme luota työväenluokan voimiin”, sillä nuo kirkujat ovat itse asiassa porvariston ja tilanherrojen apureita, jotka voimistamalla menshevikkien ja anarkistien vaikutusta heikentävät proletariaattia porvariston ja tilanherrojen eduksi.

Juuri siinä on „koira haudattuna” kun syvennyttään tutkimaan selväjärkisesti „työväenluokan voimat” käsitteen todellista merkitystä!

Mitä, hyvät ystävät, olette tehneet, mitä reaalista olette saaneet aikaan puolueettomien lähettämisessä nykyajan tärkeimmälle „rintamalle”, talousrintamalle, taloudelliseen rakennustyöhön? Juuri tämä kysymys on tietoisien työläisten esitettävä kirkujille. Juuri näin voidaan ja pitääkin aina paljastaa kirkujat, todistaa, että itse asiassa he eivät auta, vaan haittaavat taloudellista rakennustyötä, eivät auta, vaan haittaavat proletaarista vallankumousta, että he eivät tee työtä proletariaatin, vaan pikkuporvariston tarkoitusperien hyväksi ja palvelevat vierasta luokkaa.

Tunnuksemme on: Alas kirkujat! Alas valkokaartilaiden tiedottomat avustajat, jotka tekevät samoja virheitä kuin kronstadtilaiset keväällä 1921! Asialliseen, käytännölliseen työhön ottaen huomioon nykyhetken omalaatuisuuden ja tehtävät! Emme tarvitse korusanoja, vaan tekoja.

Tämän omalaatuisuuden ja todellisten eikä kuviteltujen luokkavoimien selväjärkinen arviointi sanoo meille:

— Kausi, jolloin proletariaatti pääsi luomistyössään sotilaallisella, hallinnollisella ja yleispoliittisella alalla maailmassa ennen näkemättömiin saavutuksiin, on välttämättömyyden pakosta eikä sattumalta, objektiivisista syistä eikä tiettyjen henkilöiden tai puolueiden toiminnan

ansioista vaihtunut kauteen, jolloin uudet voimat kasvavat paljon hitaammin. Taloudellisella alalla rakennustyö on kiertämättä vaikeampaa, hitaampaa ja asteittaisempaa; se johtuu tämän työn olemuksesta sotilaalliseen, hallinnolliseen, yleispoliittiseen työhön verrattuna. Se johtuu sen erikoisesta vaikeudesta ja, jos niin voitaneen sanoa, syvempi-pohjaisuudesta.

Sen tähden koetamme mitä varovaisimmin määritellä tehtävämme tässä taistelun uudessa, korkeammassa vaiheessa. Määritelmämme nämä tehtävät vaatimattomammin; tehkäämme enemmän myönnytyksiä, tietenkin niissä puitteissa, joissa proletariaatti *voi* antaa myöten pysyen vallassaolevana luokkana; mahdollisimman nopea kohtuullisen elintarvikeveron periminen ja mahdollisimman paljon vapautta talonpoikaistalouden kehittämisen, lujittamisen ja kunnostamisen suhteen; antakaamme vuokralle m.m. yksityiskapitalisteille ja ulkomaisille toimilupien anojille yritykset, jotka eivät ole meille aivan ehdottoman välttämättömiä. Me tarvitsemme proletaarisen valtion blokkia tai liittoa valtiokapitalismin kanssa pikkuporvarillista miljöötä vastaan. Tämä liitto on tehtävä taitavasti pitäen ohjeena: „Mittaa seitsemän kertaa, leikkaa kerran”. Jätämme välittömästi itsellemme suppeamman toimialan, ainoastaan sen, mikä on ehdottoman välttämätöntä. Keskitämme työväenluokan heikentyneet voimat *pienemmälle alalle*, mutta lujitammepahan sen sijaan asemaamme ja tarkastamme käytännön kokemuksen perusteella ei kerran eikä kahdesti, vaan monta kertaa, olemmeko olleet oikeassa. Askel askelelta, tuuma tuumalta — muutoin *ei* sellainen „sotajoukko” kuin meidän *voi* nyt kulkea eteenpäin näin vaikeaa tietä, niin vaikeissa oloissa, tällaisten vaarojen uhatessa. Kenestä tämä työ on „ikävää”, „yksitoikkoista”, „käsittämätöntä”, ken nyrpistää nenäänsä tai joutuu paniikin valtaan taikka huumaa itseään korupuheilla „entisen innokkuuden”, „entisen entusiasmin” j.n.e. puuttumisesta, — hänet on parasta „vapauttaa toimesta” ja luovuttaa arkistoon, ettei hän voisi aiheuttaa vahinkoa, sillä hän ei halua taikka ei osaa syventyä taistelun nykyisen vaiheen, nykyisen etapin omalaatuisuuteen.

Oloissa, jolloin maa on pahassa rappiotilassa ja proletariaatin voimat ovat ehtyneet monissa miltei yli-inhimillisissä ponnistuksissa, me käymme käsiksi mitä vaikeim-

paan tehtävään: rakentamaan perustaa todella sosialistiselle taloudelle, järjestämään teollisuuden ja maatalouden keskeistä oikeaa tavaravaihtoa (oikeammin sanoen tuotteiden vaihtoa). Vihollinen on vielä paljon voimakkaampi kuin me: anarkistinen, säkkimiesten *, yksityisten henkilöiden tavaravaihto häiritsee työtämme joka askelella. Näemme selvästi vaikeudet ja tulemme järjestelmällisellä, hellittämättömällä työllä voittamaan ne. Enemmän paikallista aloitteellisuutta ja omatoimisuutta, enemmän voimia paikalliseen työhön, enemmän huomiota sikäläiseen käytännölliseen kokemukseen. Työväenluokka voi parantaa haavansa, saada ennalleen proletaarisen „luokkavoi-
mansa” ja talonpoikaisto voi lujittaa uskonsa proletariaatin johtoon *vain* sitä mukaa kuin saavutetaan todellista menestystä teollisuuden kunnostamisessa sekä työläisille ja talonpojille edullisen ja oikean valtion hoitaman tuotteiden vaihdon luomisessa. Näitä menestyksiä vastaavasti alamme saada myös uusia voimia, ehkemme niin nopeasti kuin jokainen meistä haluaisi, mutta saamme niitä kuitenkin.

Käykäämme käsiksi työhön, hitaampaan ja varovaisempaan, harkitumpaan ja hellittämättömämpään työhön!

Elokuun 20 pnä 1921

„Pravda” № 190,
elokuun 28 pnä 1921
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Pravda” lehden tekstistä,
joka on tarkistettu V. I. Leninin
korjaamien vedoksien mukaan

* — Tarkoitetaan henkilöitä, jotka kansalaissodan vuosina kävivät maaseudulla hankkimassa joko keinottelutarkoituksessa tai omiksi tarpeikseen elintarvikkeita ja kuljettivat niitä rautateitse säkkikaupalla. *Suom.*